

Stichting Wenzi
Verweystraat 4
3141 BS Maassluis
Telefoon: 010-5918371
KvK:24461613
Bankrelatie: ING 4792598
WWW.Wenzi.nl

Wakawaka Mwamtsefu

Maandag 22 oktober arriveren we om 11 uur in het hotel .

Na de lunch vertrekken we meten weer naar Ukunda. Ik heb beltegoed voor de keniaanse telefoon nodig, zodat ik contact met Patrick(mijn chauffeur) kan hebben.

'S middags heb ik hem aan de lijn. Er is goed en er is slecht nieuws.

Het slechte nieuws is dat de wakawaka lampjes er morgen niet zullen zijn. ☹

Het goede nieuws is dat we niet naar de DEO,(district education officer) hoeven. Ik had haar vorige week al gebeld, mezelf bekend gemaakt als sponsor en (plaatsvervangend) verontschuldigd voor het feit dat ze niet op de hoogte is van het feit dat Mwamtsefu primary school een sponsor heeft. Dat is ook tevens het hele probleem rondom de pincode. Ze is niet op de hoogte van de plannen rondom de waterput en ook niet van het feit dat er nieuwe lokalen gebouwd worden . Ali (de directeur van de Mwamtsefu school) heeft verzuimd om het te melden.

Er moeten nog wel een aantal formaliteiten geregeld worden, maar een bezoek is nu niet nodig.

Volgende probleem, de wakawaka's. Het is in ieder geval handig om het hele programma om te gooien. We gaan dinsdag (morgen)wel naar school, doen daar al de dingen die we moeten doen en vertellen dat we zaterdag terug komen met de wakawaka's. Dit geeft ons de ruimte om de het beter aan te kondigen, zodat alle families er kunnen zijn.

Op school worden we weer allerhartelijkst ontvangen. Het gaat goed met de bouw.

De lokalen vorderen gestaag. Er wordt hard gewerkt.

De kinderen van groep 8 zijn bezig met hun proef examens. Er zijn er 40 die, als alles goed gaat, doorstromen naar de secondary school.

Ik vertel ze dat ze recht hebben op een beurs als ze het wakawaka lampje kunnen laten zien. Dit geldt ook voor de kinderen die de komende jaren door gaan. De wakawaka wordt aan de Mwangi kinderen verkocht voor een cadeau prijsje. Het is ten strengste verboden om ze te verkopen, wees er zuinig op want het is je vrijkaartje voor een studiebeurs.

Tijd voor de optredens. De kleuters verrassen ons met een allerliefst gedichtje. De middenbouw laat een traditionele dans zien. Het schoolkoor, de oudsten, hebben een ontroerend wakawak lied gemaakt en hebben daar een traditionele dans bij. Ik mag meedansen en zingen.

Tijd om in gesprek te gaan.

Ali heeft deze keer mijn email goed gelezen. (Patrick had die voor hem uitgeprint en hem op het hart gedrukt alles te regelen wat er in stond.) De lijsten met leerlingen liggen klaar, Er is een specificatie van de uitgave voor de bouw. De financiën worden gecontroleerd. In gesprek blijkt dat de bodem van de watertank gebarsten is, ze zijn van plan om dit maar zo te laten omdat er toch een waterpomp komt. Ik ben daar behoorlijk boos over. Doordat Ali zo laks geweest is met de rapportage naar de DEO, gaat er nog minstens een jaar overheen voordat de waterpomp er is. Er zijn voldoende bouwlui op het terrein, prioriteit heeft nu even de watertank. De regentijd staat voor de deur en dat kostbare water mag niet verloren gaan. Ik vertel dat de tank binnen twee weken gemaakt moet zijn. Patrick controleert dat over twee weken. Er wordt pas geld overmaak voor de laatste 2 maanden als Patrick doorgeeft dat de tank is gemaakt.

Ook deze keer probeer ik goede afspraken te maken wat betreft de communicatie. Patrick heeft te vaak heen en weer moeten rijden omdat Ali niet te bereiken was.

Met de ouders van de school spreken we af dat we zaterdag terugkomen met de lampjes (oh ik hoop zo dat dit gaat lukken) Met de moeders van de school bespreek ik het idee dat zij sieraden gaan maken die wij dan in Nederland kunnen verkopen. Ze zijn heel enthousiast. Ik vraag ze erover na te denken en dan zaterdag met een plan te komen.

Tijd voor de lunch en daarna rijden we naar de bank in Ukunda.

An, diegene die de inkleding van de wakawaka lampjes regelt in Nairobi, zit op geld te wachten, de snelste manier is om het hier te pinnen zodat Patrick het direct op zijn rekening kan storten. An kan het er dan morgen in Nairobi afhalen en dan zouden de lampjes op transport kunnen. Blijft spannend of het allemaal gaat lukken.

Woensdag gaan we met Patrick naar een klein Massai dorpje. Een nederzetting van één familie. Het is een indrukwekkend en zeer gastvrij bezoek. Hier ontmoeten we Naropi Tingidi, moeder van 6 kinderen. Toen ze zwanger was van de vijfde is zij slachtoffer geworden van een brand veroorzaakt door een kerosine lamp. Haar hele rechterkant zit vol met littekens. In het ziekenhuis wilden ze haar arm amputeren, ze heeft dit geweigerd. Vervolgens is er huidtransplantatie gedaan en heeft ze na een lange weg haar arm nog. Je ziet dat de huid op haar arm en hand te strak zit. Ze kan er veel dingen niet mee doen. We beloven haar een wakawaka lampje, zodat haar kinderen niet hetzelfde kan overkomen.

We krijgen een rondleiding door de hutten. Je kunt er geen hand voor ogen zien. Het schijnt dat je ogen daar wel aan wennen. In één van de hutten zit een moeder met een pasgeboren baby. Het is er zo donker dat ik later op de foto pas kan zien hoe ze eruit zien.

Er wordt voor ons een lunch klaar gemaakt. Dit zijn mensen die bijna niets hebben en ze geven ons alles. Ontroerend. Onderweg in de auto bespreken we het plan om deze vrouwen ook een klein sieraden bedrijfje op te laten zetten. Patrick gaat dat regelen.

Vrijdag in de middag krijgen we eindelijk het verlossende telefoontje. De lampjes zijn in Mombasa gearriveerd. Om half 6 staan we in hartje Mombasa en kunnen we de lampjes ophalen: wat een opluchting!!!!!!

Zaterdag morgen vertrekken we iets later dan gepland weer richting Mwanjambani. Als we op school aankomen zit iedereen al op ons te wachten. Er is weer voor entertainment gezorgd. Er is een groep vaders die een traditionele dans opvoert en natuurlijk mag(moet) ik weer mee doen, (onder groot plezier van de vrouwen) het school koor voert het mooie wakawaka lied nog een keer op, deze keer met het lampje in de hand.

Daarna is het tijd voor het lampje. Ik laat uitgebreid, met behulp van een zeer komische tolk, zien hoe het lampje werkt. Vertel iedereen dat 100 kes echt een cadeau prijsje van de sponsor is. Wees zuinig op het lampje het is een vrijkaartje voor je studie beurs. Als je er meer wil kopen dan moet je 500 kes betalen. Klaar voor de verkoop. De adjunct en de voorzitter van de ouders (chairman) zitten klaar om de namen te registreren. Ouders moeten met hun kind het lampje op komen halen en ik moet het geld ontvangen. Wat volgt..... nou dit had ik nog nooit mee gemaakt. ☺ Eerst de ouders van groep 8. Daarna groep 7 enz. Op slinkse wijze proberen sommige ouders natuurlijk toch twee lampjes te bemachtigen. De chairman probeert daar een stokje voor te steken en een enorm gekakel in het swahili barst los. Hier zou je een cabaret programma op los kunnen laten. Na dit een half uur te hebben vol gehouden wordt er besloten om de klassenlijsten er bij te halen. De chairman leest de naam, de adjunct geeft aan of er een broertje of een zusje in een hogere groep zit en er dus al een lampje verkocht is en enkele oplettende ouders blijven zich er ook luidruchtig mee bemoeien. Mijn rol, geld in een doos stoppen, komische gezichten trekken bij weer een swahili discussie, zodat ze zelf de humor van dit alles ook gaan inzien, en leuk contact hebben met enkele kleintjes die heel dicht bij mij wachten op hun lampje. Drie uur later (het is inmiddels drie uur) heeft ieder gezin dan toch een lampje en ben ik volledig afgebrand.

De vrouwengroep zit al die tijd geduldig te wachten met hun businessplan. Ze moeten nu nog maar even wachten want de lunch is klaar.

Na een heerlijke lunch en een oppeppend flesje cola kan ik er weer tegen aan.

Tijd voor de vrouwen van Mwamtsefu. Er zit een hele grote enthousiaste groep op me te wachten, aan de andere kant zit ook een groep mannen te wachten. Eerst de vrouwen maar (the dutch way) De vrouwen hebben goed nagedacht en zijn zeer enthousiast. Ik heb hier op de markt al wat sieraden gekocht waarvan ik weet dat men ze in Nederland mooi vindt. Niet de eenvoudig zwartekraaltjes met een diertje eraan, maar echte mooie kleurige sieraden. Ze bekijken ze en geven aan dat dit gemaakt kan worden. Ze hadden zelf ook al een mooie kleurige rieten tas gemaakt. We bespreken placemats en onderzetteren en ik leg uit dat een mat voor op de vloer niet handig is voor transport. Met elkaar kiezen

we voor een werkplek op school, zodat het materiaal ook veilig opgeborgen kan worden.

Voor het startkapitaal wordt de volgende formule verzonnen. Patrick gaat met twee of drie dames naar de markt in Mombasa en koopt daar wat nodig is om te kunnen beginnen. Vervolgens laat hij mij weten wat de kosten zijn. We leggen ook uit dat het maar eenmalig gegeven wordt. De rest van de inkopen moeten weer worden gedaan met het geld van de verkoop.

Op naar de mannen groep. Ze voelen zich gediscrimineerd. Willen ook zo'n businessplan. Ik leg uit dat dit wel goed is zolang het gaat om kleine niet al te zware dingen. Het vervoer wordt anders te duur. Met de mannen worden dezelfde afspraken gemaakt als met de vrouwen.

Vervolgens maken we nog wat korte afspraken met de directie en dan is het de hoogste tijd om te vertrekken.

Doodmoe maar zeer voldaan stappen we in de auto. Morgen nog een dagje relaxen en dan is het helaas alweer tijd om naar huis te gaan.